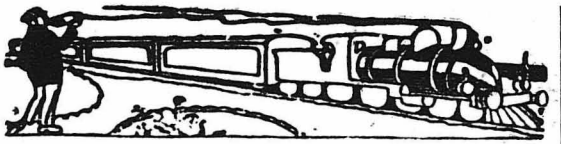

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ εἰλικρινὴς πελάτης.

Σ' ἕνα καφενεῖο, ὅπου σχηνάζουν ὅλοι καὶ καλλιτέχναι κατὰ ἕνα κυρσόνι ἕνα πελάτην ὄξω γιατὶ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ.

Ὅταν τὸ κυρσόνι ἐγέρισε, ἀκούεται ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι ἕνας φτωχοντυμένος πελάτης νὰ τοῦ φωνάζῃ :

— Κι' ἐμένα, παρακαλῶ !...

***

Νέος μὲ ..μετριοφροσύνη.

Ἐκείνη : Ὁ μέλλων σύζυγός μου πρέπει νὰ εἶνε ὡραῖος, ἐξυπνος, καλοῦ χαρακτῆρος, νὰ εἶνε δηλαδὴ τὸ ἰδεῶδες ἑνὸς ἀνδρός.

Ἐκεῖνος : Μὰ γιατὶ δὲν λέτε, ὀβσκοινίς, χαρὶς πολλὲς διατυπώσεις ὅτι θέλετε ἐμένα ;

***

Ζητιάνος — Κυρία, κάμετε σᾶς παρακαλῶ, ἐλεημοσύνη.

Κυρία — Σὲ ζητιάνους δὲν δίνω τίποτα.

Ζητιάνος — Τότε κι' ἐγὼ ξέρω τί μοῦ μένει νὰ κάμω !...Θὰ....

Κυρία (φοβισμένη) – Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ στάσου, τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς, δυστυχῆ !... Θ' αὐτοχειριασθῆς ;

Ζητιάνος — Τί σκοπεύω νὰ κάνω ; Νὰ !...Θὰ...ψάξω νὰ εὕρω ἐργασία !

***

Ὁ Κομμωτὴς ἐνῶ κατσαράνει τὸ μαλλιὰ μιᾶς κυρίας :

— Δὲν φοβᾶσε νὰ μὴ σᾶς κόψω !

Ἡ Κυρία : Κάθε ἄλλο, ἀπὸ μένα ἔκανα ἔτσι κάνουν πολλοί !

ρασε ἀπ' τὸ Ἐπαναστατικὸ δικαστήριο καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο !

Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Ἔπειτα ὅμως εἶδε τὴ μικρὴ ποὺ ἔπαιζε μὲ τὸ παιχνιδάκι της καὶ ἐσκέφθηκε τὸν Κοκλέν.

Ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὸ μαγαζὶ τοῦ ἀλλᾶ τὸ βρῆκε κλειστό !

Ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἀπελπισμένα τὴν πόρτα, κανεὶς ὅμως δὲν τῆς ἀπαντοῦσε ἀπὸ μέσα. Μιὰ γρηᾶ ἄνοιξε τότε τὸ παράθυρο τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆ εἶπε :

— Ὁ πολίτης Κοκλὲν ἔφυγε μὲ τὸ κουτί του...

Καὶ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο.

Ἡ κυρία δὲν πρόφτασε νὰ τῆ ρωτήσῃ ποῦ εἶχε πάει ὁ πραγματευτὴς καὶ τί ἦταν τὸ κουτὶ ποὺ εἶχε πάρῃ μαζί του. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ γρηᾶ ἐκείνη θεωροῦσε ὡς πολὺ γνωστὸ στὸν κόσμο τὸ κουτὶ τοῦ Κοκλέν.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα προχώρησε καὶ σκριβοντας τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου εἶδε πολὺν κόσμο ποὺ ἀπήγαινε βιαστικὸς κρὸς τὰ κάτω, σὰν τὰ ἔτρεχε νὰ παρακολουθήσῃ κάποιο περίεργο θέαμα.

— Δόξασκα εἶνε σήμερα, εἶπε κάποιος στὸ διπλανό του. Μὰ ποῦ νὰ ἰδῆ κανεὶς μὲ τόσο πλῆθος !..

Ἡ κυρία ἐ' ἄκουσε αὐτὰ καὶ μιὰ φρικτὴ σκέψη ἔσκασε ἀπ' τὸ μυαλό της κὶ τὴς σὰν ἀστραπὴ : κατάλαβε ὅτι ἐκρόμειτο κεσὶ καταδικασμένος νὰ τοὺς ὁδηγοῦσαν στὴ λαιμητόμο !

Καὶ λιποθύμησε.

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔτρεξαν καὶ τὴν σήκωσαν. Ἔψαξαν στὶς τσέπες της καὶ βρῆκαν ἕνα φάκελλο μὲ τὴ διεύθυνσή της. Καὶ τὴν ἀπῆγαν στὸ σπίτι της.

Ὅταν συνῆλθε, ἡ μικρὴ ἦταν κοντά της κεσμένη στὰ γόνατα καὶ μιὰ γρηᾶ τῆς γειτονιᾶς τῆς ἔριχνε στὸ πρόσωπο νερό.

Θέλησε νὰ σηκωθῆ, ἦταν ὅμως τόσο ἀδύνατη, ὥστε, ἀναγκάσθηκε νὰ καθήσῃ.... Καὶ ἔμεινε ἔτσι, ἄκεκ, βυθισμένη σὲ θλιβερὲς σκέψεις, σὰν συντριμμένη ἀπὸ τὴ δυστυχία...

Πέρασαν δυὸ ὧρες ὅταν ἄξαφνα ἀχτύπησε κάτω ἡ πόρτα. Ἡ γρηᾶ κατέβηκε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας ἕνα γράμμα. Τὸ εἶχε φέρῃ κάποιος ὁ ὁποῖος φοροῦσε κόκκινο σκοῦφο στὸ κεφάλι.

Ἡ κυρὰ γυναῖκα τὸ ἄνοιξε μὲ τρεμάμενα χέρια. Καὶ νὰ τί διάβασε, γραμμένο μὲ πολὺ ἄσχημα γράμματα καὶ μὲ λαθῆ :

«*Ἀγαπητὴ πολίτισς,*

»*Ἤτανε δώδεκα, καὶ ὁ ἄντρας σας ἦταν τελευταῖος στὴ σειρά.*

»*Ὁ πολίτης Βρούτος εἶνε σκληρός, πολὺ σκληρός, καὶ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ μὲ κανένα τρόπο τὸ γέρο Κοκλέν.*

»*Ἔκανα ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ σύζυγό σας. Μὰ ὁ πρόεδρος φάνηκε ἀδυσώπητος. Γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὡστόσο ὁ ἄνθρωπός σας, τὸν ἐπέρασα πρῶτον ἀπὸ τὴν καρμανιόλα*

Κοκλέν

Δήμιος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου»

Ἡ κυρία σωριάστηκε ἀμέσως στὸ κάθισμά της, ἐνῶ ἡ μικρὴ κόρη της ἐφώναζε :

— Κύτταξε, μαμά, τί ὡραῖο ποὺ εἶνε τὸ παιχνιδάκι τοῦ γέρο Κοκλέν !...

Ἀλέξ. Δουμᾶς

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΟΥΣ

Ἐμπνεύσεις καὶ ἰδιοτροπίες. Ἡ φαντασία τοῦ Ντανούντσιο ἀπάνω σ' ἕνα... φτερὸ χήνας. Τὰ κακὰ τῆς χαλυβένιας πέννας. Τὰ πράσινα χειρόγραφα ἑνὸς μυθιστοριογράφου. Πόσες φορὲς ἀντέγραψε τὰ χειρόγραφά του ὁ Προσπὲρ Μεριμέ. Ὁ καλογηρικὸς σκεῦος τοῦ Μπαλζάκ. Ὁ Γκωτιὲ καὶ ὁ κατακόκκινος χιτῶνας. Ὅπου ὁ Καρντοῦτσι ἐξυμνεῖ τὸ οὖζο. Ἕνας ποὺ γράφει μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀπὸ κεράσια. Ἡ ἀγκινάρες τοῦ Βύρωνος. Γεῦσις καὶ ἔμπνευσις. Ἡ τροφὴ καὶ οἱ διάφεροι χαρακτῆρες τῶν λαῶν, κλπ.

Ἕνα Ἰταλικὸ περιοδικὸ γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ τὶς παραξενιές τους, γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμε στὸ «Μπουκέτο».

«Μὴν σᾶς φανῆ παράξενο, ἂν μάθετε ὅτι πολλοὶ καλλιτέχναι λογογράφοι καὶ ποιηταὶ ἐνισχύουν τὸ δημιουργικό τους ἀναθυμὸ, μὲ μερικὲς παραδοξότητες, ποὺ ὅσο καὶ ἂν εἶνε ἀθῶες καὶ ἀβλαβεῖς, φθάνουν καμμιὰ φορὰ στὸ γελοῖο, ἐὰν δὲν φθάνουν στὴν τρέλλα !»

Ὁ Ντανούντσιο, π. χ., γράφει πάντοτε μ' ἕνα φτερὸ χήνας, ποὺ δὲν τὸ ἀλλάζει ἔστω καὶ ἂν τοῦ προσφέρουν μιὰ ὁλόκληρη Αὐτοκρατορία.

— *Καὶ τοῦτο, καθὼς λέγει, γιατὶ ἡ κοινὴ χαλόβδινη πέννα ἀδυνατίζει τὴν φαντασία καὶ σκληραίνει τὸ στύλ.*

Ἐπίσης ἐταχειρίζεται μολάγην ποὺτὴν κατασκευάζουν ἐπίτηδες γι' αὐτὸν καὶ χαρτί, τὸ ὁποῖο φέρνει τὸ ἔμβλημα ποὺ διάλεξε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του.

***

Ἕνας μεγάλος μυθιστοριογράφος καὶ νομικὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος στὴ Γαλλία, δὲν μποροῦσε νὰ γράψῃ παρὰ σὲ πρασινωπὰ φύλλα χαρτιοῦ. Ἐξ ἄλλου, μιὰ σύγχρονός του συγγραφεὺς μεταχειριζόταν, γιὰ χειρόγραφα, χαρτάκια μικρὰ σὰν ἐπισκεπτήρια καὶ ἔγραφε πυκνά, πάρα πολὺ πυκνά, χωρὶς νὰ ξαναδιαβάζῃ ποτὲ ἐκεῖνα ὅπου ἔγραψε.

Καὶ ὅμως τὰ μυθιστορήματά της, ποὺ τώρα ἔχουν λησμονηθεῖ, δὲν εἶνε χειρότερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Προσπέρου Μεριμέ, ὁ ὁποῖος ἀντέγραφε τὰ χειρόγραφα του δεκαεφτὰ φορές !...

***

Ὁ Μπαλζὰκ ἐνίσχυε τὴν φαντασία του μὲ μιὰ μεγάλη κατανάλωσι καφὲ καὶ τσογιοῦ καὶ δὲν καθότανε ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖο του, ἐὰν προηγουμένως δὲν φοροῦσε σκοῦφον... καλογηρικόν !...

Ἐπίσης σκοῦφον, ὄχι ὅμως καλογηρικὸν ἀλλὰ βελουδένιον, φοροῦσε σὰν ἔγραφε καὶ ὁ Βικτωριανὸς Σαρδοῦ.

Ὁ Θεόφιλος Γκωτιὲ δὲν μποροῦσε μιὰ γραμμὴ νὰ σύρῃ ἂν δὲν φοροῦσε μιὰ ρόμπα κατακόκκινη σὰν τὴ φωτιά. Ὁ λαϊκὸς συγγραφεὺς Ζαμζὲρ, φοροῦσε ἕνα γιαπωνέζικο «κιμονὸ» γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ «ἀνατολικὲς ἐμπνεύσεις».

***

Ὁ Καρντοῦτσι καὶ ὁ Γκουερρίνι, ἔπιναν πολὺ κρασὶ ὅ,τ' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γράψουν. Ὁ Γκουερρίνι ἔπινε περισσότερο ἀπὸ τὸν Καρντοῦτσι, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Καρντοῦτσι, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ κρασιοῦ, ἔκανε θαυμαστοὺς στίχους τῆς στιγμῆς.

Κάποτε σ' ἕνα νεῦμα, στὸ ὁποῖον παρακάθητο κεαρὸς τότε καὶ ὁ Γαβριὴλ Ντανούντσιο, προσφέρθη, μὲ τὰ ὀρεκτικὰ καὶ ἕνα οὖζο ὑπέροχο. Ἀφοῦ ἔπιαν ὅλοι ἀρκετό, ὁ Καρντοῦτσι σηκώθηκε καὶ ἀπήγγειλε ἕνα θαυμάσιο σονέττο στὸ... οὖζο, μὲ τὸ ὁποῖον ὑμνοῦσε μὲ ὑπέροχα λόγια τὸ διεγερτικὸ αὐτὸ ποτό ! Τὸ σονέττο τὸ σχεδίασε ἐκείνη τὴ στιγμή.

***

Πολλοὶ φυσιολόγοι θέλουνε νὰ ποῦνε ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ὀργάνων τῆς γεύσεως καὶ τῆς σκέψεως.

Καὶ ὡς παράδειγμα φέρνουν τὸν λόρδον Ντίρμπυ, ὁ ὁποῖος ἔγραφε πάντοτε καὶ ἐνεπνέετο ἔχοντας τὸ στόμα του γεμάτο μὲ... κεράσια.

Ὁ Φένιμορ Κοῦπερ, μασσοῦσε πάντα ἕνα κομμάτι μαστίχας, ὅταν ἔγραφε. Ὁ Βύρων εἶχε τὶς τσέπες του γεμάτες... ἀγκινάρες !..

***

Πιὸ μεθοδικὸς συγγραφεὺς ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱός. Ὑπομονετικός, ὅπως καὶ ὁ πατέρας του, σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἀνεξάντλητης πηγῆς σκέψεων. Τὰ ἔργα του ἐγράφοντο λέξιν πρὸς λέξιν, φρασὶν πρὸς φράσιν καὶ ἔκαν τοῦ ἔρχόταν μιὰ σκέψις, τὴν σημείωνε ἀμέσως, γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ σὲ πρώτη εὐκαιρία.

Τὸν ἐγκέφαλό του τὸν παραβάλλανε μὲ τόξο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῦσαν πάντοτε καλῶς κατευθυνόμενα βέλη, τὰ ὁποῖα δὲν ἀστοχοῦσανε ποτέ.

Στὰ 1854, ἔγραψε μιὰ ἐπιστολὴ στὸν πατέρα του, τῆς ὁποίας ἡ πρώτη λέξις ἦταν σκοπίμως ἀνορθογραφημένη.

«Ἀγαπητέ μου πατέρα, ἐεῦγραφε, ἀρχίζω ἐπίτηδες τὸ γράμμα μου, μὲ ἕνα ὀρθογραφικὸ λάθος, τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μὲ ὁδηγήσῃ κάποτε... στὴν Ἀποδημία !...»